

A minőség elsődlegessége az oktatás folyamatában

Dr. Kristó Gyula, a JATE rektora az ideai tanév feladatairól

Ma délelőtt tanévnyitó tanácsulást rendeznek a szegedi József Attila Tudományegyetemen. Az egyetemi oktatási év megkezdése előtt dr. Kristó Gyula egyetemi tanárral, a JATE rektorával, a történeti segédtudományok tanszéki csoportvezetőjével beszélgettünk az egyetemi oktatást érintő soron következő feladatokról, az irányító munkáról, az egyetemi hallgatók közművelődési tevékenységéről, a város közéletében való részvételükről.

Dr. Kristó Gyula Orosházán született, és a szegedi egyetemen szerzett magyar—történelem—latin szakos középiskolai oklevelet. 1969-ben a történelemtudományok kandidátusa lett. Kutatási területe a XI—XIV. századi magyar történelem. Huszonöt éve vesz részt az egyetem oktatómunkájában és eközben pártfunkciói és vezetői beosztásokat is ellátott.

— Hogyan alakul a minőség kérdése az egyetemi oktatásban?

— A minőség problematikája nem azért került az érdeklődés homlokterébe, mert erről má divatos beszélni, hanem mert a dialektika szerint is a mennyiség végül is minőségbe csap át, és az egyetemi oktatásban éppen ennek a minőségnek a kialakulására van a korábbiaknál nagyobb igény. Az is nyilvánvaló, hogy a minőség mérése nehezebb, ám mindennek ellenére nyomon követhető. Először hadd szóljak az oktatás minőségéről. Nagyon fontosnak tartom, hogy az egyetemi oktatóknak kötelessége és magas szoros hivatása legyen a tananyagban az elérhető legkorszerűbb módon való egzakt tolmácsolása. Ez nem jelent mást, mint a tudomány adott szintjének legmodernebb, legkorszerűbb és leghaladóbb közvetítését. Ugyanakkor az oktatóknak merni kell vállalni a vitát, a tanórán és a tanórán kívül is. Jól kapcsolódik ehhez a követelményhez a tudományos minőség kérdése. Nincs hitele annak az oktatónak a hallgatók körében, akiről nem tudják, hogy maga is kutatója az oktatott terület egy részét. Önmaga előtt pedig nincs igazán fedezete sem. Nem lehet jó oktató az, aki mögött nincs tudományos háttér, amely így vagy úgy, de megtermékenyítőleg hat kutatói-oktatói-nevelői munkájára. És szólhatunk még az élet minőségéről, amely nem más, mint az oktató példamutatása hallgatóinak, példamutatás mindabból, amire hallgatóit nevelni akarja. Ha történetesen sokoldalúságot követel és ő ezt nem bizonyítja felkészültségével, munkásságával, bizony nem sok sikere lesz a fiatalok körében. De a szocialista erkölcsről sem szólhat magabiztosan, ha ő maga megsérti azt. A közéletben betöltött szerep hiányát sem lehet előadásokkal pótolni.

— Hogyan fogalmazná meg az új tanév rektori célkitűzéseit, feladatait?

— Mindenekelőtt az oktatási folyamat

korszerűsítése terén kell előbbre lépni, és ez együtt jár azzal, hogy erőteljesen növelni kell az egyetemi élet demokratizmusát. Fő törekvésem, hogy az oktatók és a hallgatók jól érezzék magukat az egyetemen, igényeljék és számba vegyék egymás véleményét, éppen az elmélyült munka érdekében. A hazai felsőoktatás távlati terveinek kidolgozása is jelentős elemző munkát igényel az egyetemi oktatóktól. Milyen legyen kétezerig az egyetem, ezen van most a hangsúly. A tervezet kidolgozásából a mi egyetemünk is kiveszi részét: A korszerűsítés alapkövetelményei közé tartozik a fokozatosság elve, amely nyilvánvalóan hozzájárul majd a tanszékek minőségi munkájának továbbfejlesztéséhez, ezen belül a hallgatók sokrétűbb felkészüléséhez.

— Hogyan látja az egyetemi hallgatók és az egyetemi város, valamint a megye kapcsolatát?

— Szegeden mintegy ötezer egyetemi hallgatóval kell számolnunk, akik közül háromezren nappali tagozaton tanulnak, kétezeren pedig levelező tagozaton vesznek részt a munkában és töltenek el tíz hónapot a megyeszékhelyen. Szűkítve a kört, elsősorban a háromezer nappali tagozatos hallgatóról kell szót ejtenem. Jelenlétük egy bizonyos területen észlelhető és ennek alapján diákvárosnak nevezik Szegedet. Pezsgő diákklubélet van a városban. Vannak más területek azonban, ahol alig lehet észrevenni az egyetemisták jelenlétét. Ilyen például a színházi élet. A közéletben és a kulturális életben való részvételt nem órán kívüli feladatnak tekintjük, hanem olyan tevékenységnek, amely szervesen kapcsolódik az egyetemi munkához. Ám a hiányosságok „egyik oka” — és ezt nagyon jól tudjuk — az egyetemi hallgatók túlterhelésében keresendő. Nem egy egyetemi hallgató 35—40 órát teljesít egy héten, és ez nem kis feladat. Más téren való passzivitásuk ennek is betudható. Mégis azt mondom, az egyetemi hallgatóknak nagyobb szerepet kellene kapniuk az ifjúsági és művelődési házak életében és a városi-megyei ismeretterjesztési területén. Köztudott, hogy kiváló néptánc-, színjátszó-, báb-, kamarazene- és énekkari csoporttal rendelkezünk, ám föllépési lehetőségeink eléggé körülhatároltak. Az sem volna hiábavaló dolog, ha egyetemi hallgatók bekapcsolódhatnának az ismeretterjesztő társulat munkájába. Mindez jobban a városhoz kapcsolná őket, és erőteljesebb részvételükre lehetne számítani a közéleti, városépítési munkában. A kölcsönös kapcsolatépítés mindkét fél hasznára válna. Bizom benne, hogy ebben a tanévben jól megoldjuk feladatainkat, és növekszik majd az egyetem szerepe a közéletben.

POLNER ZOLTÁN